

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **P. K.**, bytom M. č. 1666/9, P., zastúpeného *JUDr. K. R.*, advokátkou so sídlom Ul. 17. N. č. 37, T. T., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne**, so sídlom Jilemnického 1, Trenčín, za účasti: **L. P.**, bytom M. č. 178, L. R., zastúpený *JUDr. T. B.*, advokátom so sídlom D. č. 972/7-3, P. B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-47/KDI-P-2008 zo dňa 23. mája 2008, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/52/2008-60 zo dňa 3. februára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/52/2008-60 zo dňa 3. februára 2009, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č.p.: KRP-47/KDI-P-2008 zo dňa

23. mája 2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu – Okresného riaditeľstva Policajného zboru P. B., Okresného dopravného inšpektorátu P. č.p.: ORP-40-1/DIPU-SK-2008 zo dňa 7. marca 2008, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platom znení (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorý spáchal tak, že dňa 11. decembra 2007 o 14.20 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Š. EČ P.-X. A. po ceste III/50748 smerom z obce U., kde pri vychádzaní na cestu II/507 smerom do P., vošiel do jazdnej dráhy osobnému motorovému vozidlu zn. P. EČ P.-X. A., s ktorým v tom čase po ceste II/507 v smere z P. na P. B. jazdil vodič E. P., ktorý v tom čase predchádzal iné motorové vozidlo a nachádzal sa v protismernom jazdnom pruhu, kde následne došlo k zrážke s vozidlom žalobcu. Týmto konaním žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z.z.“), v dôsledku čoho bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona o priestupkoch, za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona uložená pokuta vo výške 5000 Sk (165,97 €) a zákaz viesť motorové vozidlo na dobu 4 mesiacov.

V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že žalovaný vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy správne vyhodnotil a zo zisteného skutkového stavu veci vyvodil správny právny záver, keď podklady zabezpečené správnymi orgánmi postačujú k záveru, že žalobca porušil § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z., čím spáchal priestupok podľa § 22 ods. 1, písm. l/ zákona o priestupkoch. Súčasne uviedol, že žalovaný dostatočne odôvodnil druh a výšku uložených sankcií (§ 12 zákona o priestupkoch). Zdôraznil, že v spise žalovaného je dostatok podkladov na rozhodnutie o vine žalobcu z priestupku podľa § 22 ods. 1, písm. l/ zákona o priestupkoch za porušenie povinností podľa § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z.. Preto prvostupňový súd súhlasil s názorom, že nebolo dôvodné vo veci ustanoviť znalca na posúdenie príčin dopravnej nehody. Dodal, že dôvody žaloby smerujúce k spochybneniu, že nebol spoľahlivo zistený skutkový stav veci a že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pokladá súd za účelové tvrdenia.

Doplnil, že správne orgány pri posudzovaní priestupku vychádzali z dôkazov zabezpečených predovšetkým na mieste dopravnej nehody, pričom na náčrte aj plániku z miesta nehody ako aj vo fotodokumentácii je zaznačený stret vozidiel, ktorý sa nachádza približne 3 m až 3,5 m od výjazdu z vedľajšej cesty. Uviedol, že vozidlo žalobcu po nehode sa

nachádzalo ešte pred mostíkom ponad riečku M., čo potvrdzuje aj rozbité sklo na motorovom vozidle Š. patriace žalobcovi, ktorý záver potvrdzuje aj meranie vykonané na mieste samom, že vozidlo žalobcu prešlo vzdialenosť 3,5 m za 1 sekundu k miestu nehody. Dodal, že tvrdenie žalobcu, že k nehode došlo až po skončení výjazdu z vedľajšej cesty na hlavnú cestu a že konečná poloha jeho vozidla v dôsledku vysokej rýchlosti vozidla P. 90 km/h nezodpovedá miestu zaznačenému na náčrte, vzhľadom na uvedené nezodpovedá dôkazom zabezpečeným na mieste nehody.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Vyčítal krajskému súdu, že sa dôsledne nezaoberal jeho výhradami uvedenými v žalobe a preto v konaní na súde prvého stupňa neboli predmetné nezákonnosti odstránené. Ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný na pojednávaní uviedol, že podmienky, za ktorých došlo k nehode, boli konzultované aj u iného znalca a preverené počítačovým programom PC CRASH, keď z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že po tom, ako vo veci už vydal svoje konečné rozhodnutie (z odôvodnenia ktorého údajne vyplýva, že priestupok bol dostatočne zdokumentovaný), konzultoval výsledky aj s inou osobou (znalcom) a navyše použil počítačový program, aby sa presvedčil o pravdivosti svojich záverov. Z uvedeného žalobca usúdil, že žalovaný dodatočne preveroval a následne použil vo svoj prospech „dôkazy“, s ktorými sa žalobca nemal možnosť vôbec oboznámiť. Namietal, aj neumožnenie žalobcovi nahliadnuť do výsledkov využitia počítačovému programu PC CRASH. Opísané skutočnosti sú podľa žalobcu dôvodom na vrátenie veci a potvrdzujú nedostatočné zistenie skutkového stavu veci žalovaným.

Ďalej namietal, že prvostupňový súd nevenoval pozornosť skutočnostiam, ktoré mali byť predmetom znaleckého dokazovania a majú podstatný vplyv na to, kde presne sa nachádzali predmetné vozidlá v čase dopravnej nehody. Dodal, že vo fotodokumentácii je zaznamenaná len konečná poloha vozidiel, teda ich poloha v dôsledku dopravnej nehody, pričom konkrétny bod stretu z fotodokumentácie vôbec nevyplýva, keď úlomky skla viditeľné vo fotodokumentácii nepreukazujú miesto stretu vozidiel, nakoľko boli z neho odstránené. Zároveň namietal, že krajský súd nezohľadnil rozdiel skoro dvojnásobku hmotnosti v prospech P. a rozdiel viac než dvoj - až štvornásobku rýchlosti v prospech P., z čoho žalobca vyvodil záver, že vozidlo Š. 105 muselo byť pri zrážke nevyhnutne „odhodené“ od miesta stretu oboch vozidiel, pričom presnú vzdialenosť by mal určiť prípadný ustanovený

znalec. Súčasne vyslovil názor, že pokiaľ sa vozidlo žalobcu v čase nehody nachádzalo na hlavnej ceste tak, ako to vyplýva z fotodokumentácie miesta po nehode, muselo byť v čase stretu vozidiel už celé na hlavnej ceste s ukončeným výjazdom na hlavnú cestu.

V závere podaného odvolania žalobca vyjadril nesúhlas s tvrdením krajského súdu, že v spise žalovaného je dostatok podkladov na rozhodnutie o vine žalobcu z priestupku, čo je dôvodom, že vo veci nebol ustanovený znalec, avšak podľa názoru žalobcu v odôvodnení rozsudku žiadne špecifikované neboli, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť predmetného rozsudku.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol podané odvolanie zamietnuť a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne potvrdiť. Vzhľadom na to, že žalobca vo svojom odvolaní uvádza tie isté skutočnosti, ktoré uviedol v žalobe, poukázal na obsah svojho stanoviska, ktoré bolo k žalobe zaslané krajskému súdu. Ďalej uviedol, že pri vydaní rozhodnutia vychádzal len z dôkazov v napadnutom rozhodnutí uvedených a vyjadril nesúhlas s námietkou žalobcu, že použil vo svoj prospech nové dôkazy, s ktorými žalobca nemal možnosť sa oboznámiť. Dodal, že na opakované námietky žalobcu voči vyjadreniu znalca, boli ním udávané skutočnosti overené i u iného znalca s príslušným počítačovým programom, avšak neboli zistené žiadne skutočnosti spochybňujúce predmetné vyjadrenie. Nakoľko nové dôkazy neboli zistené, neboli ani tieto úkony uvedené v spisovom materiály.

Zdôraznil, že pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzal len z dôkazov uvedených v napadnutom rozhodnutí, pričom vychádzal z celého spisového materiálu komplexne a vo vzájomnej závislosti jednotlivých dôkazov, pričom je názoru, že v predmetnej veci bol dostatočne a správne zistený skutkový stav.

Ohľadom námietky žalobcu, že úlomky skla nemôžu preukazovať miesto stretu vozidiel, uviedol, že sa mu javí ako účelová, keď táto nebola žalobcom uvádzaná v celom priebehu konania a prvýkrát sa objavuje až v podanom odvolaní a súčasne ju nemožno považovať za dôvodnú a podloženú hodnovernými dôkazmi. Podľa žalovaného z priloženej fotodokumentácie obhliadky miesta dopravnej nehody je zrejmé, že rozmiestnenie najmenších úlomkov, ktoré dopadajú najbližšie k miestu dopravnej nehody, sa nachádza pred vozidlom žalobcu v blízkosti ľavého predného kolesa.

Námietku žalobcu, že jeho vozidlo sa v čase stretu už nachádzalo celé na hlavnej ceste a že spätný smer pohybu vozidla ovplyvnilo aj kovové zábradlie na pravej strane cesty považoval za technicky vylúčenú. Dodal, že k stretu s kovovým zábradlím jednoznačne nedošlo a ak by aj teoreticky došlo, tak vozidlo by muselo byť odrazené presne na opačnú stranu ako bolo pri obhliadke zadokumentované, pričom je jednoznačné, že k zrážke vozidiel došlo ich ľavými prednými časťami. Zároveň z poškodení vozidiel a ich postavení po nehode je nepochybné, že v okamihu zrážky sa vozidlo P. pohybovalo priamym smerom a vozidlo žalobcu sa pohybovalo šikmo voči koridoru vozidla P.. Nešlo teda o priamy náraz dvoch protiídúcich vozidiel. V závere vyjadrenia uviedol, že zastáva názor, že v predmetnej veci bol dostatočne a správne zistený skutkový stav a vo veci konajúce orgány postupovali v súlade so zákonom.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s dôvodmi odvolania uvádzanými žalobcom a s odôvodnením rozsudku súdu sa plne stotožňuje. Ohľadom skutočnosti konzultovania podmienok, za ktorých došlo k nehode aj u iného znalca a preverenia výpočtu dráhy a rýchlosti vozidiel počítačovým programom PC CRASH sa vyjadril, že z uvedeného nie je možné vyvodiť záver o vykonaní týchto úkonov až po vydaní konečného rozhodnutia. Dodal, že zo všetkých dôkazov vykonaných v rámci objasňovania priestupku spáchaného žalobcom a obsiahnutých v priestupkovom spise prvostupňového správneho orgánu jednoznačne vyplýva, že dopravnú nehodu dňa 11. decembra 2007 zaviniť žalobca. Poukázal na záznam o podaní vysvetlenia Ing. J. L. zo dňa 18. februára 2008, podľa ktorého z poškodení vozidiel je možné usudzovať, že sa vozidlo P. pohybovalo priamym smerom, v koridore rovnobežnom s pozdĺžnou osou cesty a vozidlo Š. sa pohybovalo v koridore šikmom voči koridoru P.. V žiadnom prípade nešlo podľa uvedeného o priamy excentrický náraz dvoch protiídúcich vozidiel s rovnobežnými vektormi rýchlostí. Zdôraznil, že žalobca jazdil ešte iba po vedľajšej ceste v čase, kedy už vedľajší účastník L. P. vykonával manéver predchádzania, ktorý by podľa Ing. L. aj bezpečne dokončil, keby mu žalobca ako vodič vozidla Š. nevytvoril prekážku v jazdnej dráhe. Z technického hľadiska išlo zo strany žalobcu o nedanie prednosti v jazde vozidlu vedľajšieho účastníka jazdiacemu po hlavnej ceste, čo bolo príčinou dopravnej nehody. Vyjadril názor, že žalovaný správny orgán mal jednoznačne preukázané zavinenie žalobcu, pričom z návrhu na vykonanie rekonštrukcie dopravnej nehody nebolo žalovanému zrejmé, aké skutočnosti by mali byť týmto spôsobom ozrejmené a preto žalovaný nijako nepochybil, keď rekonštrukciu navrhnutú žalobcom nevykonával. V závere predloženého vyjadrenia vedľajší účastník navrhol,

aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/52/2008-60 zo dňa 3. februára 2009 ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. februára 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom odvolacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru P. B., Okresného dopravného inšpektorátu P. č. ORP-40-1/DIPU-SK-2008 zo dňa 7. marca 2008, ktorým bol žalobca uznaný vinným z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení.

Krajský súd dospel k záveru, že všetky vykonané dôkazy dosvedčujú tomu, že dopravná nehoda sa stala tak, ako bola opísaná v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a preto skutkové zistenia a právne závery žalovaného považoval za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi ako sú správa o výsledku objasňovania priestupku, záznam dopravnej nehody, zápisnica o obhliadke miesta dopravnej nehody, záznamy o podaní vysvetlenia účastníkmi dopravnej nehody, zápis o dychovej skúške, náčrt a plánik miesta nehody, fotodokumentácia, záznam o podaní vysvetlenia Ing. J. L. (znalcom z odboru cestná doprava, nehody v cestnej premávke), zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku, rozhodnutie o zastavení konania o priestupku č.p.: ORP-40/DIPU- -SK-2008 zo dňa 20. februára 2008. Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov vychádzali správne orgány pri svojom rozhodovaní, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že obidva správne orgány pri vyhodnotení dôkazov postupovali v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), teda že dôkazy hodnotili podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky

dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a vykonaným dokazovaním bol skutkový stav riadne zistený.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd dôvodne konštatoval, že skutkový dej zistený prvotnými úkonmi vykonanými hliadkou policajného zboru, ktoré sa už nemôžu opakovať, bol potvrdený aj skutočnosťami uvádzanými znalcom z odboru cestnej dopravy v zázname o podaní vysvetlenia. Znalec vylúčil, že by sa nehoda mohla stať tak, ako opisoval žalobca, teda, že z poza kolóny vozidiel zo smeru od P. vyšlo osobné motorové vozidlo, ktoré ostatné vozidlá predchádzalo a išlo proti žalobcovi, ktorý sa začal so svojím vozidlom čo najviac dávať k pravému okraju cesty, ale pre krátku vzdialenosť došlo k zrážke s oproti jazdiacim vozidlom L. P. a následne žalobcu odhodilo naspäť smerom k ceste III/50748 odkiaľ pred zrážkou vyšiel a nachádzal sa už na ceste II/507. Znalec potvrdil, že ku zrážke oboch vozidiel došlo ich ľavými prednými časťami, v ľavom jazdnom pruhu vo smere jazdy vozidla P., ktorého vodič vtedy zjavne predchádzal iné vozidlo. Ďalej znalec uviedol, že z korešpondujúcich poškodení oboch vozidiel možno usudzovať, že v okamihu zrážky sa vozidlo P. pohybovalo priamym smerom, v koridore rovnobežnom s pozdĺžnou osou cesty a vozidlo Š. sa pohybovalo v koridore šikmom voči koridoru vozidla P.. Podľa znalca v žiadnom prípade nešlo o priamy excentrický náraz dvoch protiúdcich vozidiel s rovnobežnými vektormi rýchlostí. V mieste zrážky vozidlo Š. ešte iba čiastočne – ľavým predným rohom zasahovalo do koridoru jazdy vozidla P. na hlavnej ceste. S ohľadom na čas a dĺžku priestoru potrebných na premiestnenie sa vozidla P. do ľavého jazdného pruhu, dospel znalec k záveru, že vodič vozidla Š. jazdil ešte iba po vedľajšej ceste v čase, kedy už vodič vozidla P. vykonával manéver predchádzania – premiestňoval sa do ľavého jazdného pruhu. Vzhľadom na uvedené je podľa znalca verzia žalobcu technicky neprijateľná. Na základe podkladov nachádzajúcich sa v spise znalec uviedol, že technika jazdy vodiča vozidla P. bola správna, manéver predchádzania pred ním jazdiaceho vozidla začal vykonávať v čase, kedy k tomu mal dostatočne dlhý voľný priestor v ľavej polovici vozovky aj podmienky rozhľadu a manéver predchádzania by nepochybne aj bezpečne dokončil, keby mu žalobca nevytvoril prekážku v jazdnej dráhe, pred ktorou už nemohol zastaviť z dôvodu nedostatku potrebného času a priestoru. Dodal, že žalobca mal možnosť už pred vjazdom na hlavnú cestu rozpoznať, že v ľavom jazdnom pruhu hlavnej cesty jazdí vozidlo P., a preto s vozidlom žalobcu nemôže vykonať bezpečný manéver odbočenia vpravo, napriek čomu pokračoval v odbočovaní vpravo na hlavnú cestu.

Námietku žalobcu týkajúcu sa konzultácie zistených skutočností s iným znalcom a preverenie týchto skutočností počítačovým programom PC CRASH s dôrazom na to, že žalobca nemal možnosť sa s takto zistenými závermi oboznámiť, považuje odvolací súd za neodôvodnenú, nakoľko zo spisového materiálu je zrejmé, že správne orgány pri posudzovaní priestupku vychádzali z dôkazov v ňom zahrnutých a opísaných v napadnutom rozhodnutí, zohľadňujúc tak komplexne celý spisový materiál, ktorý obsahuje dôkazy zabezpečené predovšetkým na mieste dopravnej nehody.

K námietke žalobcu, že jeho vozidlo sa v čase stretu už nachádzalo celé na hlavnej ceste a že spätný smer pohybu vozidla ovplyvnilo aj kovové zábradlie na pravej strane cesty znalec uviedol, že aby sa vodič vozidla P. pred začiatkom manévru predchádzania dvomi oblúkmi mohol s vozidlom vôbec premiestniť z pravého do ľavého jazdného pruhu, teda o priečnu vzdialenosť asi 3,5 m, potreboval k tomu na mokrej vozovke čas najmenej 3,4 sekundy, nezávisle od rýchlosti jazdy. Pri dodržaní – využití povolenej rýchlosti jazdy 90 km/h by tak potreboval na premiestnenie do ľavého jazdného pruhu priestor dlhý najmenej 85 m, pričom ide o minimálne potrebný čas aj dĺžku priestoru, skutočný čas aj priestor mohli byť ešte dlhšie. Za rovnaký čas – 3,4 sekundy by vozidlo žalobcu prešlo pri vychádzaní na hlavnú cestu rýchlosťou asi 20 až 40 km/h dráhu dlhú 19 m až 38 m, z čoho vyplýva, že žalobca jazdil ešte iba po vedľajšej ceste v čase, kedy už vodič vozidla P. vykonával manéver predchádzania. Z uvedeného znalec vyvodil, že verzia žalobcu je technicky neprijateľná.

Ani námietku, že prvostupňový súd sa nezaoberal skutočnosťami preukazujúcimi, kde presne sa nachádzali predmetné vozidlá v čase dopravnej nehody s ohľadom na úlomky skla zachytené vo fotodokumentácii, odvolací súd nepovažuje za relevantnú, pretože z priloženej fotodokumentácie obhliadky miesta dopravnej nehody je dostatočne zrejmé, že rozmiestnenie najmenších úlomkov, ktoré dopadajú najbližšie k miestu dopravnej nehody, sa nachádzajú pred vozidlom žalobcu v blízkosti ľavého predného kolesa. Zároveň v náčrtku oboma vodičmi označené pravdepodobné miesto stretu vozidiel je taktiež zamerané vo vzdialenosti 3,4 m od ľavej prednej časti vozidla žalobcu.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (§ 34 ods. 2 citovaného zákona).

Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (§ 34 ods. 3 citovaného zákona).

Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu (§ 34 ods. 4 citovaného zákona).

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 34 ods. 5 citovaného zákona).

Podľa odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku a záver, ku ktorému dospeli, je v súlade s obsahom spisov a zásadami logického uvažovania.

Odvolací súd preto v postupe krajského súdu a v jeho rozhodnutí, ktorým žalobu zamietol ako nedôvodnú, nezistil žiadne pochybenie a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odôvodnenia podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech právo na náhradu nepriznal a žalovanému toto právo nepatrí zo zákona.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. februára 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc. v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská